

ham. Hun var meget forelsket i Henning dengang.

– Henrik vil gerne møde dig, han er nede på stranden.

– Jeg har en kæreste, Peter.

– Han er ikke noget for dig, sagde Peter. – Henrik er noget for dig, han har lige fået arbejde på lageret nede på værftet. Han kan forsørge dig.

– Henning er bødker, han kan også forsørge mig.

– Er det Henning Nimbus?

– Han vil gerne giftes med mig, vi har været kærester i næsten et år, far kan godt lide ham.

– Henning Nimbus er ikke noget for dig.

Da Henrik senere, da de var blevet gift, fortalte hende at han havde betalt Peter og Ib fem hundrede kroner, så vidste hun at det var sandt.

– Han havde ikke råd til mere, grinede Ib.

De to gjorde hvad der passede dem, far havde aldrig kunnet styre dem. De sørgede for at det gik forbi med Henning. Først gik det ud over hans Nimbus, den blev fundet i havnen, så overfaldt to mænd ham nede i Havnestræde, gennembankede ham og stjal hans tegnebog. Da Henning dukkede op til et aftalt stævnemøde foran Ålestrand Kirke, havde han to blå øjne, og næsen var dobbelt så stor som normalt. Hun anede simpelthen ikke hvad hun skulle sige til ham.

– Det må holde op, sagde han. Det går ikke.

– De bestemmer ikke over mig.

– Gør de ikke? Jeg har ikke lyst til at blive slået ihjel.

Så sagde Henning farvel, han haltede en lille smule da han gik. Hun var rasende på Peter og Ib, til ingen nytte.

– Vi vil kun dit eget bedste, søs, sagde Ib, – og du får ikke nogen bedre mand end Henrik.

– En stabil og god mand, sagde Peter.

De kom med Henrik, inviterede ham til at spise med, frikadeller, kartofler og brun sovs. De sagde ikke engang i forvejen at de havde en gæst med hjem, så hun måtte stå der og i en fart gøre frikadellerne mindre.

– Nå, far, sagde Peter. Han nærmest hev den gamle mand op af stolen, – vi går en tur ned på stranden så de to turtelduer kan blive lidt alene.

Peter klaskede sin far på den runde ryg, og far traskede forvirret